

GÖTEBORGS UNIVERSITET
STENEBY KONSTHANTVERK OCH DESIGN

De hopplösa

Emelie Rygfelt Wilander

Examensarbete 15 högskolepoäng för konstnärlig kandidatexamen i konsthantverk.

Degree work 15 higher education credits towards Bachelor of Fine Arts in Arts and Crafts

VT 2010

Konstnärligt kandidatprogram i Textil – Kläder - Formgivning,
180 högskolepoäng

BA Programme in Textile - Garment - Design, 180 higher education credits

Examinator: Pasi Välimaa

Opponent: Petter Hellsing

Opponent: Elisabeth Yandisawa

Handledare: Britt Jonell Karlbrand

Innehållsförteckning

Inledning:	sid. 4
Bakgrund:	sid. 5 - 7
Syfte:	sid. 8
Mål:	sid. 8
Problemformulering:	sid. 8
Tillvägagångssätt:	sid. 8
Genomförande	
Struktur i arbetet	sid. 9
Research och skissarbete	sid. 10 - 13
Formarbetet	sid. 14 - 16
Från liten till stor	sid. 17 - 19
Yta	sid. 20
Placering	sid. 21
Reflektion:	sid. 22
Resultat:	sid. 23 - 24
Slutord:	sid. 25
Källförteckning:	sid. 26
Tack till:	sid. 27

Inledning

Jag hämtar min inspiration i det personliga, när människor vågar vara ärliga och sårbara då är jag fångad direkt. Jag anser att det finns något väldigt viktigt att lära om livet i människors individuella berättelser. För att förstå varandra måste man ta sig tid att lyssna, något som jag tycker att många av oss i allt för stor utsträckning undviker. Sällan eller aldrig stannar vi upp och ser människor i vår omgivning. Många lever i utanförskap och får aldrig chansen att uppleva tryggheten i att vara en del av en större gemenskap. Därför vill jag i detta arbete bjuda in er i mitt universum, och berätta något litet om livet utifrån mina erfarenheter. Jag hoppas, genom att vara ärlig och berätta en del av min historia, kunna öppna upp för en diskussion och ge betraktaren en möjlighet att reflektera över sitt eget liv.

Bakgrund

Att beskriva världen tredimensionellt tilltalar mig. När jag går på en konstutställning är det ofta skulpturer och installationer som fångar mitt intresse. Att kunna ge en känsla, händelse eller ett fenomen form, fascinerar mig.

Under kostymprojektet i årskurs två arbetade jag med pjäsen "Love och cirkusfåglarna".

Love är en sjuårig pojke som känner sig ensam och missförstådd, han har inga vänner och hans föräldrar har inte tid att lyssna på alla hans frågor om livet. Han flyr ner i en tvättstuga, där han så småningom somnar bakom en tvättmaskin, i drömmen kommer två cirkusfåglar till honom och blir hans vänner.

Istället för att sy upp en kostym valde jag att göra en skulptural gestaltning av Love (1), där hans tyngd kontra cirkusfåglarnas lätthet var det centrala. Jag ville att skulpturen föreställande Love skulle väga det samma som en faktisk sjuåring, därför stoppade jag den med ris och makaroner. Varför den exakta tygden var så viktig har jag svårt att motivera nu i efterhand, resultatet av detta beslut blev att Love helt tappade formen under sin egen tyngd. Det viktiga i detta projekt var inte Love som sådan utan de frågor arbetet väckte som jag sedan har arbetat vidare med.

Sommaren 2009 åkte avdelningen på gemensam resa till Italien och Venedig Biennalen. Temat för året var "Making Worlds", något som gjorde mig väldigt glad, eftersom det är en strävan i mitt arbete att försöka beskriva min värld, eller snarare det sätt jag ser på, och upplever den värld jag lever i.

Jag har aldrig tidigare matats med så mycket konst på så kort tid, men det är två konstnärers arbete som fortfarande lever kvar i mig och inspirerar.

Det ena var Pascale Marthine Tayous installation av hyddor, ljud, bild och skulpturgrupper, en totalt överväldigande upplevelse. Hans skulpturgrupper och sättet att placera dem, där vissa grupper var inneslutna och andra utåtriktade, fängslade mig. Det viset han använde vardagliga material i sin abstraktion av människokroppen var också väldigt intressant. (2)

Det andra var Nathalie Djurbergs "Garden of Eden", jag älskade hennes sätt att leka med makt och underkastelse i sina videor, hur hon balanserade på gränsen mellan äckel och skönhet, och obehaget som uppstod hos mig när jag befann mig i hennes värld, det gick helt enkelt inte att gå oberörd förbi. (3)

När jag kom tillbaka till skolan efter sommarlovet hade jag bestämt mig för att jag ville fortsätta att arbeta skulpturalt och beskriva känslor genom form. Då hade jag klart för mig att jag ville arbeta tredimensionellt i textila material och att jag ville försöka att gestalta min syn på samhället jag lever i, relationer mellan människor, ensamhet och utanförskap som uppstår när vi inte ser och förstår varandra. Jag såg resultatet som en installation, där flera mindre skulpturer placerade i glas boxar på golvet, skulle spela med varandra, rummet och betraktaren och på så vis gestalta min tanke. (4)

Istället för att stoppa till mig formerna, började jag att klippa fram dem i skumgummi. På detta vis hade jag total kontroll över utseendet under hela processen. När skulpturerna var färdiga kläddes de in i tyg, jag använde mig av begagnade kläder för att på så vis få en igenkänning hos betraktaren. Det blev viktigt att placera sömmarna rätt för att framhäva formen och inte stycka upp den.

Skumgummi var ett bra material för att få en tydlig form, men det tog alldeles för lång tid att bearbeta. När höstterminen var över hade jag bara lyckats att få fram fem former som jag tyckte fungerade. Ett ytterligare problem med dessa insåg jag i efterhand var att de var för små. Det uppstod aldrig ett förhållande mellan betraktaren och skulpturerna, den laddning jag var ute efter uteblev. Det var en illustration av min idé men inte den gestaltning jag var ute efter. (5)

Nu tar jag ett steg tillbaka, närmare bestämt till Love, eller kanske snarare det jag var ute och sökte efter i det arbetet, ett sätt att försöka gestalta sorg. Projektet jag ägnade mig åt under hösten och frågeställningarna kring ensamhet och utsatthet tar jag också med mig in i denna process.

Jag upplever sorg som en tyngd. I det initiala skedet kan tyngden få dig att helt tappa fotfästet. Insikten om att ingenting någonsin kommer bli sig likt kan kännas omöjlig att bära. Du faller helt enkelt under tyngden. Så småningom kan du börja inse att detta leder till nya möjligheter. Det skapas utrymme för förändring.

(3) Nathalie Djurberg, Garden of Eden, Venice biennale 2009

(2) Pascale Marthine Tayou, Vennice biennale, 2009

(1)

(4)

(5)

Syfte:

Att skulpturalt beskriva sorg, utsatthet och vad som händer i kroppen när man förlorar hoppet, samt att skaffa mig självförtroende i mitt arbete med form.

Mål:

En grupp om tre skulpturer som uttrycker hopplöshet, utsatthet och sorg.

Problemformulering:

Hur kan hopplöshet, utsatthet och sorg gestaltas skulpturalt?

Vilka verktyg behöver jag för att känna mig tryggare i arbetet med form?

Hur kan jag arbeta med yta och textur för att förstärka uttrycket?

Tillvägagångssätt:

Jag använde mig av tyngd för att försöka beskriva sorg. Referenser till detta fann jag i träd och buskar som fallit under tyngden av snö, och lava som flöt ner för bergskanter. Louise Bourgeois var en stor inspirationskälla i arbetet .

Jag använde mig av kol för att teckna de blivande formerna. Efter tecknandet övergick jag till att skulptera formen i liten skala i plastellina. Provade olika sätt för en form att falla under tyngd, för att tillslut komma fram till tre skulpturer jag ville förstora upp till mänsklig storlek. Detta gjorde jag sedan i frigolit. Jag förhöll mig under detta arbete till mänskliga mått så som sitthöjd och medellängd, men främst arbetade jag mig fram till storleken intuitivt utifrån min egen kropp.

Parallellt med formarbetet arbetade jag även med hur skulpturerna skulle placeras i förhållande till varandra, rummet och betraktaren.

Genomförande

Struktur i arbetet

I mina tidigare projekt har jag saknat struktur och ett grundligt research och skissarbete, något som har sinkat mig och ofta gjort att jag tappat bort mig i arbetet. Därför bestämde jag mig, i samråd med min handledare, för att ge denna del extra stort utrymme i denna process.

Till att börja med gjorde jag ett schema som täckte en hel vägg i min ateljé, det skulle vara stort nog för att omöjligt kunna missa. Jag ville känna tryggheten i att ha organisation runt mitt arbete. Det fanns tillräckligt mycket osäkerhet i denna process ändå, utan att lägga till tidspress och känslan av vanmakt i att inte ha överblick.

Schemat delade jag in i färgsektioner, där en del stod för research och skissarbete, en för skulpterande av form i liten skala, en för genomförandet av det jag kommit fram till under de två första perioderna, och en för färdigställandet av examensrapporten. Jag använde schemat som en form av dagbok där jag skrev in korta anteckningar varje dag, om vad jag har gjort och hur det föll ut. Detta hjälpte mig mycket under projektet, och blev en del i min metod att hitta tillbaka till var jag befann mig, de gånger jag gick vilse.

Jag avsatte hälften av tiden i projektet till de två förstnämnda kategorierna, något som var betydligt mer än jag var van vid. Vanligtvis var skissdelen av arbetet något jag hastade igenom för att få starta tillverkningen. Att befinna mig i tillverkningsfasen kände jag mig trygg i, medans skissarbetet var något jag tidigare hade sett som en fasa. Rädslan för att misslyckas har varit för stor för att våga försöka fullt ut. Målet med detta arbete var att jag skulle släppa på alla hämningar och våga gå in i arbetets alla delar till hundra procent.

Research och skissarbete

En viktig del av arbetet har varit att göra klart för mig själv hur mycket av min egen historia jag vill berätta, att försöka hitta gränsen mellan att vara personlig och privat och att inte överskrida den. Jag har haft svårt för detta i tidigare beskrivningar av mitt arbete. Ofta har jag allt för sent insett att jag gett ut för mycket information och ångrat mig, detta har gjort mig sårbar. Jag ägnade mycket tid till att lyssna, läsa och se på andra människors personliga berättelser.

Till slut valde jag att nöja mig med att säga att detta är ett försök att beskriva min upplevelse av sorg och utsatthet, och inte gå in på uppkomsten till min sorg.

Louise Bourgeois är den konstnär som har inspirerat mig mest i detta arbete. Hennes skulpturer och installationer griper mig, och att det är ett sett för henne att bearbeta trauman gör mig inte mindre berörd. Själv säger hon: "Art is the experiencing – or rather the re-experiencing – of a trauma", (Louisiana Revy nr.2 februari 2003 sid. 8) detta är något jag verkligen kan identifiera mig med. Samtidigt som hennes ingång är personlig tar hon upp generella frågor om livet, som jag tror att många kan känna igen sig i. Detta är en balansgång som jag hoppas lyckas med även i mitt arbete.

Spider 1997, Tate Modern, Louise Bourgeois, Private collection, Photo: Rafael Lobato

Installation view, Louise Bourgeois, Courtesy Cheim & Read

Under hela processen har jag lyssnat på Sommarprat ur Sveriges Radios Riksarkiv. Att lyssna till när människor berättar sina historier tillför ytterligare en dimension, det kommer så mycket närmare.

Den berättelse jag mins starkast är Ann Heberleins (Sommar med Ann Heberlein, Sveriges Radio, P1, 16 juli 2009 kl 13:00) beskrivning av hur det kan vara att leva som bipolär, jag beundrar hennes mod att vara så ärlig och öppen.

En vändpunkt kom efter att jag satt dokumentären "Sluten avdelning, del 2" (Maud Nycander, SVT2, söndag 28 mar 2010, kl 20.00) Jag insåg att mitt arbete inte bara handlade om att försöka skildra sorg, utan även att beskriva känslan av hopplöshet. Ibland ställs man som människa inför scenarion i livet som gör att det kan kännas omöjligt att leva vidare, men som en av läkarna i dokumentären säger till en patient: " Så länge det finns liv finns det hopp", en klyscha, men likväl så sant.

Tyngden var viktig för mitt arbete, och att jag behövde referenser till detta för att förstärka mina former. Jag föreställde mig att jag skulle kunna hitta ett naturfenomen som förhöll sig till tyngd. Ganska snart fann jag lava (6), (7). När lava sakta flyter ut och ner för bergskanter skapas fantastiska formationer. Visserligen var inte tyngden jätte tydlig, men det var något annat som fångade mitt intresse, att flyta ut och tappa formen.

En eftermiddag precis efter de stora snöfallen i februari, var jag ute på promenad i skogen. Det låg en sorgsen stämning över landskapet, snön dämpade alla ljud och bidrog på så vis till ett tryckande lugn. Överallt låg det träd och buskar som fallit under tyngden av snön, vetskapen om att detta hade föregåtts av en storm, ett trauma, passade min projektbeskrivning utmärkt. Jag tog upp kameran och fotade, dessa bilder har jag sedan haft stor nytta av i mitt arbete (8), (9), (10).

Jag övergick nu till att börja teckna av mina upptäckter (11), (12), (13), (14). Jag ville försöka fånga känslan i snön och lavan. Till än början var jag väldigt osäker och vågade inte vara tydlig i mina linjer, men ganska snart kom jag in i det och kände att jag utvecklades. Jag satte upp alla teckningar på väggen i min ateljé. Jag ville bygga mitt självförtroende och inte längre vara rädd för mina egna verk, det var stärkande att se att arbetet gav resultat.

(6)

(8)

(7)

(9)

(10)

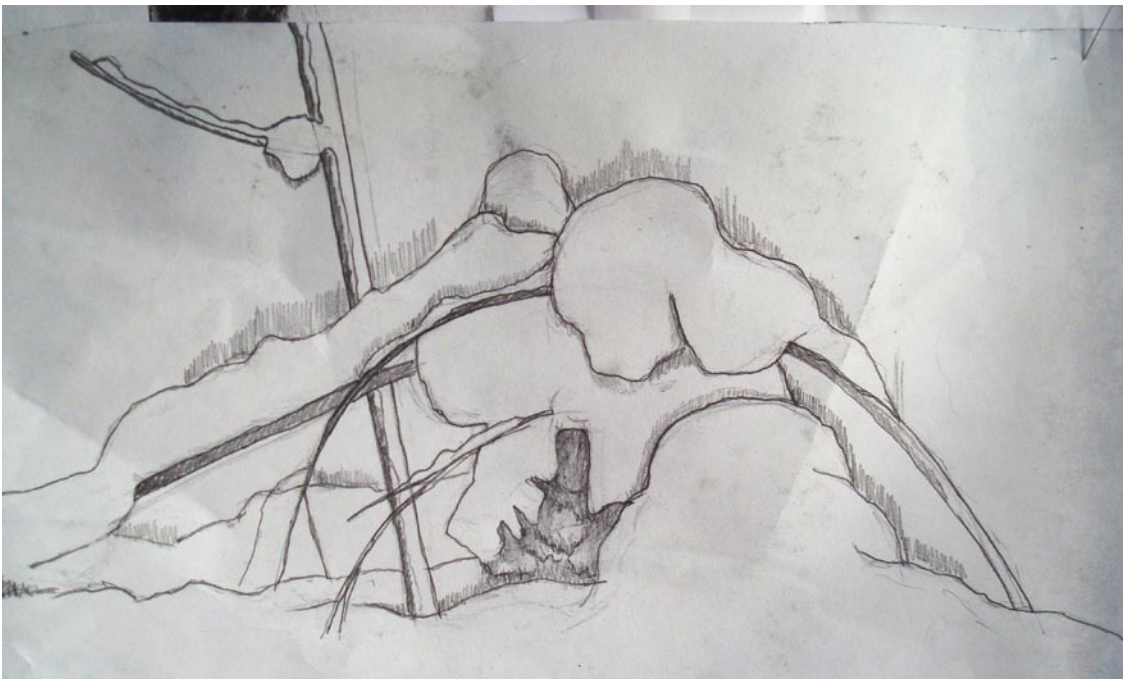
(11)

(12)

(13)

(14)

Formarbetet

När jag började arbetet med att skissa fram mina former hade jag en idé om att de skulle falla i tre led. Under hösten arbetade jag med skulpturer som var mer upprätta än de jag tänkte mig i detta arbete, men även dessa hade börjat förlora sin form och sjunka nedåt i en rörelse om tre delar. Jag var säker på att baserna på formerna var viktiga, de skulle ligga tungt mot golvet. Det var också viktigt att använda rundade former, hopplöshet innefattar inte några kanter i min värld. Jag uppfattar det snarare som en känsla av gränslöshet i kroppen, där uppfattningen om vart man börjar och tar slut har förlorats.

Det var svårt att teckna till sig formerna. Jag är inte van vid att försöka beskriva form tvådimensionellt, det blev platta teckningar där jag inte riktigt fick klart för mig hur formen skulle se ut runt om. Jag blev tipsad om att använda mig av kol och göra större teckningar (15). Detta var förlösande för arbetet. Plötsligt kunde jag fånga känslan jag var ute efter, se formerna, och hur de skulle byggas upp, framför mig.

Nästa steg var att försöka skulptera fram formen. Jag började i liten skala, där jag använde mig av plastelina (16), (17), (18). Snart stod det klart för mig att det inte fungerade att dela upp formen på det vis jag tänkt mig. Det gav precis den kantighet jag inte ville ha. Jag var inspirerad av mina bilder på lava och ville att skulpturerna skulle förlora sin ursprungsform i en rinnande rörelse nedåt.

Efter några försök kom jag fram till tre skulpturer som jag ville förstora upp i skala. Till en början hade jag tänkt mig ett större antal för att få den värld jag var ute efter, men jag insåg min tidsbegränsning, och bestämde mig för att tre var mer än nog att försöka hinna med på den korta tid som var kvar. Istället ville jag försöka att få till relationen mellan dessa på ett bra sätt, för att på så vis förstärka uttrycket.

(15)

(16)

(17)

(18)

Från liten till stor

I början av arbetet med att förstora mina former tänkte jag mig att jag skulle kunna stoppa fram dem. Jag ville inte längre ha den exakthet jag fick när jag skar ut dem i skumgummi. När det fanns utrymme för stoppningen att leva sitt eget liv lämnade jag lite av uttrycket upp till slumpen, på det visset föreställde jag mig att skulpturerna skulle kännas mer levande.

Jag använde mig av den såkallade "mandarin metoden", något vi lärt oss under kropp och volym kursen i årskurs ett. Om man skalar en mandarin i ett stycke och ritar av skalet kan man sy en exakt kopia av formen, med hjälp av en overheadapparat kan man sedan förstora upp mandarinerna till vald storlek. Det samma går att göra med vilken form som helst, det är bara att klä in den i mönsterpapper och markera alla veck som blir i pappret, sedan släta ut det och använda som mönster.

Efter att ha sytt ihop mina former fyllde jag dem med saccokulor och akvariesand. Jag hade fått berättat för mig att det var så man stoppade lösmagar på teatern för att få fram en så äkta känsla som möjligt. Resultatet blev inte vad jag hade tänkt mig. Precis som jag tidigare beskrivit i bakgrunden om Love, tappade skulpturen helt formen och blev en hög av ingenting. Visserligen ville jag beskriva hopplöshet genom tyngd, men det var ändå viktigt för mig att formen var tydlig.

Jag försökte att fylla med andra material, sågspån och vadd, men ingenting gjorde mig riktigt nöjd. Jag försökte att dela upp formen i olika sektioner för att stoppningen på så vis inte skulle få lika mycket utrymme att flyta ut. Inte heller detta var en lösning som fungerade.

Jag hade nått en återvändsgränd. Jag insåg att jag var tvungen att släppa tanken om att stoppa formen och gå tillbaka till att skära fram den. Men vilket material skulle jag använda? Skumgummi var inte längre ett alternativ, tiden var alldeles för kort för att hinna skulptera fram formerna i detta material. Då fick jag tipset av min handledare att använda mig av frigolit, ett poröst material som är lätt att bearbeta.

Nu fick jag ny energi in i arbetet. Jag började fundera på vilken skala jag skulle använda mig av när jag förstörde upp mina former. Jag ville att man skulle relatera skulpturerna till sin egen kroppsstorlek och att det på så vis skulle uppstå en spänning mellan betraktaren och formerna. Samtidigt var det viktigt att skulpturerna inte blev för små och hamnade i en offerposition i förhållande till betraktaren. Under samma

samtal där jag blev tipsad om frigoliten, pratade vi även om vilka mått man kan använda sig av för att tydliggöra för en betraktare att en skulptur förhåller sig till människokroppen, sitthöjd (40cm) var återkommande i diskussionen.

En frigolit platta är tio centimeter hög, jag kom fram till att i skala 1:10 skulle skulpturerna bli cirka 50cm höga. Detta mått kändes lagom för att få fram uttrycket jag var ute efter (19).

För att kunna börja skulptera var jag först tvungen att limma ihop flera frigolitplattor till en stor form (20). Detta skulle visa sig svårare än jag hade trott. Eftersom det inte kommer in någon luft mellan två frigolitplattor har fukten i limmet ingenstans att ta vägen, och det tar väldigt lång tid för det att torka. Dessutom kan man inte använda vilket lim som helst då vissa sorter fräter sönder materialet, trälim var det säkraste kortet.

Jag hade aldrig tidigare skulpterat något i så stor skala och motståndet inför att börja var stort. Jag var rädd för att misslyckas, om jag inte fick fram mina former skulle hela mitt examensarbete falla, de var grunden till allt. Jag bestämde mig för att lita till min egen förmåga, hade jag lyckats att få fram tre intressanta former i liten skala borde det inte vara omöjligt att förstora dem heller.

I mitt första försök gick jag på formen för tidigt innan den hunnit torka fullt ut, det kom smulor av frigolit in i skarvarna och fästyten var förstörd. Jag fortsatte dock ihärdigt att såga, men eftersom plattorna rörde sig hela tiden förlorade jag greppet om formen, och resultatet blev allt annat än bra.

Jag insåg att jag var tvungen att kassera formen. Jag ville inte kompromissa med mitt uttryck, jag skulle ha tre former med spänst som kompletterade varandra på ett intressant sätt. Det var bara att börja om från början.

Svårigheten med tredimensionellt arbete är att ha överblick, om du tar bort eller lägger till på ett ställe påverkar det formen runt om. Jag lärde mig snabbt vikten av att gå ifrån, se på håll och att arbeta parallellt med alla sidor av formen. När jag blev trött var det bättre att gå ifrån och komma tillbaka med nya ögon. Idag är jag stolt över mitt arbete och inser svårigheten i det jag har gjort. Visst finns det alltid saker man kan förbättra men jag har åstadkommit tre former jag kan stå för.

(19)

(20)

Ytan

Jag hade svårt att förhålla mig till textil i detta arbete, det kunde tolkas som ett skydd. Tyg blir så lätt till kläder, täcken, filtar eller liknande. Mina skulpturer skulle vara utan skydd, utan hopp, utan hem, letandes efter trygghet. Samtidigt som jag ville att de skulle vara skyddslösa, fick de inte uppfattas som offer, en svår balansgång jag haft under hela arbetet.

Jag behövde ett poröst material som fortfarande höll samman som ett tyg, men det fick inte vara vävt eller stickat. Jag tänkte på ull och att tova, men det kunde så lätt göra skulpturerna till djur.

Jag kom fram till att åka till en tapetsersare och titta på olika material som används i stoppningen av möbler. Att ta ett material som används inuti möbler och istället använda det till en utsida kändes intressant. Jag föll för bomullsvadd, med sina frökapslar och ojämnheter kändes det som en intressant textur att arbeta med, det hade också den luckra ytan jag var ute efter.

När jag hade skulpterat färdigt mina former insåg jag att materialet inte skulle hjälpa mig, utan snarare motverka mitt syfte. Vilken inklädnad eller ytbehandling jag än täckte in dem i skulle det dölja mitt arbete med formen. Jag hade ägnat ett helt examensarbete åt en formstudie, det var formen som var det viktiga, och den som skulle redovisas i ett examenssammanhang. Detta gjorde mig väldigt rädd, textilen är något jag är trygg med medans formarbetet är nytt och skrämmande, samtidigt som jag älskar det.

När jag påbörjade arbetet med frigoliten hade jag aldrig kunnat föreställa mig att jag skulle lära mig att tycka om den som yta. Under arbetets gång har jag gjort den till min, i varje tag med sågen och varje gång jag borstat med stålborsten har jag sakta men säkert fått fram en yta med ett skört och taktilt uttryck.

Placering

Under arbetets gång blev det tydligt för mig att placeringen skulle bli viktig för att tydliggöra mitt syfte, relationen mellan formerna, riktningarna och avstånden var väsentliga att arbeta med för att skapa den stämning jag var ute efter.

Jag började med att ställa skulpturerna i en ring där alla blickade inåt. På detta vis fick de en samhörighet som fungerade bra, men de uppstod ingen spänning och utsattheten försvann helt. Sedan vändes en utåt, detta fungerade bättre men det var fortfarande inte ultimatum. Nästa steg var att alla fick vara bortvända från varandra, då tappade de helt sin gemenskap. Nu började jag att placera dem tätare och titta på ytorna som uppstod på golvet så att de också fick den spänst som skulpturerna hade.

Tillslut insåg jag att jag var tvungen att byta rum och arbeta direkt på plats där redovisningen skulle ske. Det var inte bara skulpturernas relation till varandra som var viktig, utan också hur de förhöll sig till rummet. De fick stå relativt centrerat. Den första skulpturen låg ensam och mötte betraktaren när denne steg in i rummet. En låg i vinkel mot denna som för att söka kontakt, och den tredje låg bortåtvänd helt ensam. Tillsammans bildade de på detta vis en tydlig enhet som laddade rummet.

Reflektion

En viktig del av detta arbete har varit att lära mig behärska formarbetet från grunden, att bygga mitt självförtroende i den konstnärliga processen och att lära mig lita till min förmåga.

Jag är väldigt tacksam för min handledare som har lärt mig en metod att arbeta med form som jag kan känna mig trygg i. Stegen att först samla in information, teckna, skulptera i liten skala och sedan förstora till vald skala och material, kan verka självklar, men den var inte det för mig innan detta arbete. Jag har istället intuitivt försökt arbeta mig fram till formen direkt i materialet, något som har tagit betydligt längre tid och gett ett sämre resultat. Jag har fortfarande mycket kvar att lära mig om form, men nu känns det som att det framtida arbetet är fullt av möjligheter istället för hinder.

Ibland blir jag rädd och tappar tron på mig själv och mitt seende, om jag då fortsätter att arbeta slutar det alltid i katastrof. Detta är något jag är medveten om, men ibland fortfarande glömmer. När insikten sedan slår mig och jag helt plötsligt ser alla fel, blir jag ledsen och arg.

Jag försöker att se mina misstag i processen som ofrånkomliga steg för att nå slutresultatet. En del av dessa steg tycker jag dock att jag kanske inte borde behöva ta. Till exempel arbetet med att försöka hitta ett sätt att stoppa fram formerna, i efterhand kan jag se att detta bara var ett försök att slippa göra det som jag var så rädd för, att skulptera fram formen i stor skala. Mitt motstånd var så stort att jag ägnade en hel vecka till att försöka gå runt det.

Den första formen jag skulpterade vilade tungt mot golvet och var öppen i sin form, något som gjorde att den kändes betydligt mer utsatt än de två andra, som var mer slutna i sin form. Jag kunde inte längre motivera utseendet på dessa. Även om jag fortfarande tycker bäst om den första formen kan jag se att de andra två kompletterar den fint. Allas upplevelse av sorg är trots allt olika, genom att ha flera skulpturer med i slutresultatet kan förhoppningsvis flera känna igen sig. Om jag skulle ha endast en skulptur skulle arbetet bli allt för privat och tappa den allmängiltighet jag är ute efter.

Att inte ha textil med som en komponent i arbetet skrämmer mig, men det gör också att jag växer i mitt konstnärskap. Jag vill inte vara beroende av ett material eller en teknik, jag vill att det ska vara syftet i

arbetet som styr mina val. Denna gång blev det frigolit, nästa gång kanske jag är tillbaka i textilen eller något helt annat material.

Resultat

Resultatet av mitt arbete under de senaste veckorna är en grupp om tre skulpturer i frigolit (21), (22), (23), (24). Det finns en tydlig koppling formerna emellan, och deras storlek går att relatera till den mänskliga kroppen. Tyngden är tydlig och bidrar till den stämning jag är ute efter att skapa.

Förutom Skulpturerna har jag fått de kunskaper som jag behöver för att fortsätta att fördjupa mitt formarbete. Jag har lärt mig att arbeta metodiskt framåt, steg för steg, hur jag skall komma vidare i processen när jag stöter på hinder, att inte nöja mig förens jag nått mitt mål och att våga lita till min förmåga.

Under processen har jag insett att textil inte hjälper mig i tydliggörandet av mitt syfte. Detta redogör jag för under rubriken Ytan, jag känner mig trygg i mitt beslut att inte klä in mina former.

Jag är nöjd med mitt resultat och anser att det finns ett tydligt samband mellan mitt syfte, mål och problemformulering, och det färdigställda arbetet.

(21)

(22)

(23)

(24)

Slutord

Jag har fått många insikter om mig själv och hur jag fungerar i en konstnärlig process under detta projekt. Det viktigaste jag lärt mig är att vara snäll mot mig själv. Alla misslyckas ibland, man ifrågasätter sig själv och sin förmåga, men om du inte tror på dig själv kommer du aldrig kunna övertyga någon annan att göra det samma.

Att vara snäll mot sig själv handlar om att skapa förutsättningarna för att genomföra sitt arbete på ett bra sätt. För mig har strukturen varit viktig, och tryggheten den skapat hos mig. Mitt schema har varit min krycka i detta projekt.

Att vara personlig i sitt arbete kan vara komplicerat på flera vis, inte bara i förhållande till omvärlden utan också i förhållande till sig själv. Att försöka gestalta en känsla man har burit i kroppen och sedan få se den utanför sig själv kan kännas svårt. Jag är dock väldigt glad över att jag gjort det, jag har lärt mig oerhört mycket om mig själv och växt i processen.

Källförteckning

Litteratur

Louise Bourgeois, Livet som kunst, Louisiana Revy, 43, årgang nr. 2 februar 2003

Louise Bourgeois' Spider, The architecture of art - writing, Mieke Bal, The university of Chicago press, Chicago and London, 2001

Adams bok, Åsa Moberg, Adam Inczedy - Gombos, 1999

Utän titel, Kandidat examens rapport, Göteborgs universitet HDK Steneby, Textil - Kläder - Formgivning, Sandra Lundberg, 2009

Övrigt

Sommar med Ann Heberlein, Sveriges Radio, P1, 16 juli 2009 kl 13:00

Sluten avdelning del 2, Maud Nycander, SVT2, söndag 28 mar 2010, kl 20.00

Pascale Marthine Tayou: flickr.com/photos/92028021@N00/3787484802/

Nathalie Djurberg, Garden of eden: artbistro.monster.com/.../asyaDSC09868300.jpg

Loise Bourgeois, Spider: www.tate.org.uk/.../images/works/056.jp

Loise Bourgeois, Installation wiew: newyork.timeout.com/.../617.x600.art.benglis.jpg

Lava (6): www.cnsm.csulb.edu/.../MaficLavaFlowUSGSL.jpg

Lava (7): pics.livejournal.com/enthusemarc/pic/000wgfsb

Tack till

Britt Ignell Karlbrand

Eva Hansson

Therès Carlsson

Sophia Thuvander Evertsson

Sol Hanna Eriksson

Anna Liljeholm

Paulina Svensson

Elfrida Ahlby

Mina Lundgren

Michelle Urvall Nyrén

Emili Nilsson

Pasi Välimaa

Maria Sjöstrand

Jenny Beckman

Alexander Gruner